

Prof. dr hab. Grzegorz Keczerski
Dziedzina: sztuki
Dyscyplina: sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki
Uniwersytet Artystyczny
im. Magdaleny Abakanowicz
w Poznaniu
Wydział Malarstwa i Rysunku

Poznań, 12.12.2024

Recenzja

Zleceniodawca recenzji: Polsko-Japońska Akademia Technik Komputerowych,
Wydział Sztuki Nowych Mediów.

6 listopada 2024 roku otrzymałem drogą mailową informację o wyznaczeniu mojej osoby recenzentem komisji habilitacyjnej do oceny osiągnięć Pana dra Piotra Nowińskiego.

12 listopada otrzymałem drogą mailową link do dokumentacji habilitanta:

wniosek przewodni o przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki, dokumentacja dorobku, autoreferat.

29 listopada otrzymałem autoreferat w formie papierowej.

Pan dr Piotr Nowiński w 2004 roku ukończył studia na Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie na Wydziale Grafiki. Dyplom uzyskał w pracowni Projektowania Graficznego prowadzonej przez prof. Henryka Chylińskiego. Dyplom obejmował projekt identyfikacji wizualnej i projekty opakowań dla firmy Dr Ireny Eris. Uzupełnieniem dyplomu był aneks z rysunku w pracowni prof. Pawła Nowaka. W 2006 roku ukończył dwuletnie Podyplomowe Studium Pedagogiczne w ASP w Warszawie. Pan dr Piotr Nowiński uzyskał stopień doktora w dziedzinie sztuki plastyczne w dyscyplinie – sztuki piękne, nadany uchwałą Rady Wydziału Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie 15 grudnia 2011 roku.

Habilitant w 2006 roku został zatrudniony na stanowisku asystenta w Pracowni Rysunku prowadzonej przez prof. Pawła Nowaka w Polsko-Japońskiej Akademii Technik Komputerowych w Warszawie na Wydziale Sztuki Nowych Mediów. Na uczelni tej nieprzerwanie pracuje do dzisiaj.

Ocena osiągnięć artystycznych.

Pan dr Piotr Nowiński zorganizował 14 wystaw indywidualnych w Polsce, w tym 10 wystaw po uzyskaniu stopnia doktora.

W kolejności chronologicznej są to: Galeria na Piętrze w toruńskim Domu Plastyka (2012); Królewska Cukiernia, Muzeum Pałacu w Wilanowie (2013); Galeria Schody w Warszawie (2013); Galeria U, Dom Stokłosa w Warszawie (2013); Kazimierski Ośrodek Kultury, Promocji i Turystyki w Kazimierzu Dolnym (2016); Galeria Sztuki Współczesnej Artibus w Warszawie (2018); Galeria pod Piątką w Starym Sączu (2019); Galeria U, Dom Kultury Stokłosa w Warszawie (2020); Galeria Test w Warszawie (2021); Galeria Dom ze Sztuką w Koneserze w Warszawie (2022). Dwie ostatnie wystawy stanowią dzieła habilitacyjne.

W wykazie osobne miejsce zajęły 4 wystawy za granicą, 3 po uzyskaniu stopnia doktora: Les Martres-de-Veyre du Patrimoine we Francji (2013); Polnische Institut, Lipsk w Niemczech (2014); Galeria 3331 Arts Chiyoda, Tokio w Japonii (2015).

W wykazie widnieje 14 wystaw zbiorowych, w tym 11 po uzyskaniu stopnia doktora. Są to: *Pinselstrich ws. Megapixel – Medien-/Kunst aus Warschau*, Drezno w Niemczech (2013); dwukrotnie Galeria ZPAP w Warszawie (2015 i 2017); Galeria na Emporach – *Woda Źródłem Życia* w Warszawie (2017); Galeria pod Piątką w Starym Sączu, międzynarodowa wystawa poplenerowa (2017); Galeria ZPAP w Warszawie (2018); *Pejzaż Polski*, Galeria U, Dom Kultury Stokłosa (2018); trzykrotnie – Galeria pod Piątką w Nowym Sączu, międzynarodowa wystawa poplenerowa (2018, 2019, 2021); Happy Accidents wystawy *Synteza 2021-2023 – Galeria przy Cerkwi*, Filharmonia w Szczecinie (2021); Poliarte Accademia di Belle Arti e Design we Włoszech, *Synteza tekstura*, Vouleftikon – First Parliament of Greece; wystawy *Synteza*, Galeria Poziom 4 w Filharmonii Szczecińskiej (2023) i w Galerii Kobro w Łódzkiej ASP w 2024; *Wystawa dydaktyków Sztuki Nowych Mediów PJATK*, Stara Kotłownia w Olsztynie (2024).

Do ważnych osiągnięć habilitanta, opisanych w osobnym rozdziale autoreferatu należy kuratorstwo Międzynarodowego Pleneru Malarskiego Sympozjum Kultur Lokalnych w Starym Sączu w latach 2017 i 2018, 2019 i 2021. W plenerze brali udział zaproszeni artyści z Japonii, Chin, Francji, Armenii, Białorusi, Słowacji, Włoch, Hiszpanii oraz Polski. W zakres obowiązków kuratora wchodziły: organizacja wydarzeń artystycznych, promocja, współpraca z instytucjami zagranicznymi, ale również projekt i przygotowanie do druku poplenerowego katalogu, plakatów oraz zaproszeń, projekt identyfikacji wizualnej promujący wydarzenie, w końcu – organizacja wystawy poplenerowej. Od 2020 roku jest jednym z kuratorów uczelnianej galerii Medium.

W 2015 roku Niwiński zaprojektował okładki do trzech tomów biografii pt. *Zofia Solarzowa – Życie spełnione*, autorstwa W. Solarza i A. Sowy wydane przez Wydawnictwo Stowarzyszenie Promni.

W wykazie widnieje również projekt katalogu na Festiwal Filmoteki Europejskiej w 2012 roku.

W 2023 roku organizuje dwuczęściową wystawę prof. Mariana Niwińskiego pt. *Sny z papieru i tuszu*. Pierwsza wystawa odbyła się w Instytucie Cervantesa w Warszawie, druga w Polsko-Japońskiej Akademii Technik Komputerowych. Wystawie towarzyszył katalog zaprojektowany przez habilitanta.

Ocena autoreferatu i dołączonego dzieła artystycznego.

W wybranym do oceny dziele habilitacyjnym pt. *Natura Kamienia – ścieżka mojego artystycznego rozwoju* Piotr Nowiński cytuje wypowiedź malarza Tadeusza Dominika: *Moje malarstwo jest w całości efektem otwarcia na naturę, jest inspirowane naturą. Nie ilustruje natury, ale swoimi obrazami otwieram drogę widzowi do jego własnego przeżywania*. I dalej, Nowiński przytacza tekst własnego autorstwa do katalogu wystawy *Natura Kamienia* w Galerii Test w 2021 roku, który podobną postawę ma potwierdzać: *Staram się odzwierciedlić nie samą naturę, co moje postrzeganie jej – jako wciąż zmieniającej się, tworzącej od nowa. Intensywne kolory niewystępujące w rzeczywistości lub wprost przeciwnie rozmydlone barwy oddają moje wrażenia, gdy zanurzam się w górskich widokach. Czasami wrażenia te nie tyle oddają, co tworzę podczas malowania obrazu, na przykład rozlewając farbę na płótnie i wydobywając z takiej plamy kształty kamieni*.

Malarstwo Nowińskiego jest oparte na emocjach i wrażeniach, które jest wynikiem zachwyty nad naturą, tu, nad konkretnym górskim pejzażem, ale nie jest jego kopią – to ważna deklaracja. Zdaję sobie sprawę, że autorowi chodzi o coś więcej. Widz ma dostrzec coś więcej niż tylko kształty przedmiotów, zostaje zaproszony *do eksploracji abstrakcyjnego świata* (Autoreferat, str. 23), abstrakcyjnego (jak rozumiem) bo tworzonego na podstawie przeżyć.

W Autoreferacie habilitant nawiązuje do swoich wcześniejszych obrazów związanych z pejzażem górskim, gdzie motyw kamienia nie pełnił jeszcze tak ważnej, jak w dziele habilitacyjnym roli.

W dokumentacji można dostrzec wcześniejsze obrazy, niestety widoczne tylko na ścianach galerii, trudno więc odnieść się do nich w bardziej wnikliwy sposób. Niemniej jednak, widać jak zmienia się malarstwo Nowińskiego. Charakterystyczną zmianą w obrazach, mającą swoją kontynuację w późniejszych cyklach, jest odrzucenie linii horyzontu.

W tym miejscu, muszę przyznać, Nowiński posługuje się sformułowaniami, których sens nie jest w pełni dla mnie klarowny. Przytoczę dwa przykłady: (...) *stosuję nienaturalne schematy kolorystyczne* i dalej *Istotne jest dla mnie oddanie w pracach też wrażliwości natury, koloru na działanie światła*. Co autor ma na myśli pisząc *nienaturalne schematy kolorystyczne*? W takim razie, jakie są dla niego naturalne schematy? I, czy schematy mogą być twórcze? Zastanawiające jest również określenie *oddanie w pracach wrażliwości natury, koloru na działanie światła*. Czy samej naturze możemy przypisać wrażliwość? I w dalszym stwierdzeniu, czy autorowi nie chodziło o działanie światła na kolor? A może autor miał na myśli kolor, który wpływa na światło w obrazie? Trudno to rozstrzygnąć. Dalej Nowiński pisze o ważnej roli szkicu w procesie powstawania obrazu. Szkicu, jako prostego zapisu, który ma utrwalić ulotność wrażeń i zapobiec rozmywaniu się pamięci. Rysunek jest, jak deklaruje Nowiński, niezależnym dziełem, który może różnić się od powstałego na jego podstawie obrazu. Szkoda tylko, że w dokumentacji nie ma, choćby jednego przykładu takiego szkicu.

Jak przyznaje habilitant, przełomowym momentem w jego twórczości był trzytygodniowy wyjazd rezydencyjny do Tokio w 2015 roku. To wtedy kamień stał się naczelnym tematem w jego twórczości. Podczas wyjazdu do Japonii powstał obraz, moim zdaniem, przełomowy. Kompozycja oparta na prostych podziałach kompozycyjnych i uproszczonej kolorystyce (autor nie podał tytułu ani wymiarów). W kompozycji tej ważną rolę odgrywa linia. Na podstawie podobnych podziałów i motywów powstanie parę kolejnych obrazów: obraz z 2018 roku pt. *Kamienie, patyk, strumień* (akryl na płótnie 90x90 cm), i obraz o tym samym tytule z 2019 roku (akryl na płótnie 50x50 cm), i trzy późniejsze obrazy z 2020 roku, choć o odmiennej kompozycji, to widać w nich echa obrazu japońskiego pt. *Kamienie, patyk, strumień 2, 3, 4* (akryl na płótnie, wszystkie o wymiarach 50x50 cm). Z motywem kamieni i prostych linii dzielących kompozycje powiązać należy jeszcze cykl trzech obrazów (bez tytułów) prezentowanych na wystawie w Domu Kultury, Promocji i Turystyki w Kazimierzu Dolnym w 2016 roku, nie wchodzących w skład dzieła habilitacyjnego. W późniejszych obrazach widać, że Nowińskiego coraz bardziej zajmuje fragment pejzażu, ściślej mówiąc dwa elementy – kamień, symbolizujący stałość, i woda symbolizująca zmienność. Tylko fragment, ale czyż we fragmencie nie można zobaczyć znacznie więcej niż gdy patrzymy na całość – *fragmenty są zdolne opisać konstelacje* (Olga Tokarczuk).

Z Autoreferatu dowiadujemy się, że spotkania Nowińskiego z artystami z Dalekiego Wschodu na corocznych międzynarodowych plenerach malarskich w Nowym Sączu trwale zmieniły jego odczuwanie i widzenie pejzażu. Co prawda, chińskiemu artyście Chen Qiang'owi, jak i pochodzącemu z Japonii Yuki'emu Yamamoto bliżej do abstrakcji, niemniej jednak habilitant przyznaje, że ich twórczość miała na niego wpływ inspirujący.

Odmiana ta dokonała się nie tylko w widzeniu natury, ale także w samym procesie malowania. Powstają obrazy zbudowane z materii, która nie kopiuje natury – przecież, pamiętamy, taką deklarację autor złożył na początku autoreferatu. Nowiński zaczyna eksperymentować z techniką malowania – chłapie i wylewa farbę, by z przypadkowo powstałych kształtów zbudować kompozycje skupisk kamieni. Pozwala cieknącej po płótnie farbie zastygnąć, uzyskując w ten sposób pożądaną w obrazie fakturę. Do tego sposobu sięgać będzie w późniejszych obrazach. Z przypadkowych, bądź kontrolowanych zacieków powstają rozległe partie kamiennego pejzażu. W końcu Nowiński stwierdza, że na konstruowanie obrazu ma wpływ obserwowana przez niego zmienność natury – spokojny górski strumyk i rozlewający się nieokiełznany żywioł wody.

W kolejnych „kamiennych obrazach” (to moja robocza nazwa) prezentowanych w 2019 roku na wystawie w Galerii Pod Piątką w Nowym Sączu pojawiają się nowe rozwiązania kompozycyjne i kolorystyczne. W siedmiu obrazach niewielkiego formatu (50x50 cm) kompozycje stają się bardziej dynamiczne, a użyte w nich kolory stają się bardziej intensywne. Nadal Nowiński próbuje eksperymentów fakturowych stosując różne metody budowania materii. Oprócz chłapięć i spływania farby, w materii malarskiej pojawia się piasek i farba nakładana twardą szczotką lub szpachlą. Teraz, dominująca technika akrylu zaczyna mieszać się z techniką olejną. Na tym etapie, dla Nowińskiego w dalszym ciągu ważna jest materia. Chropowatość materii obok przezroczystości – pierwsza materia związana z kamieniem, druga związana z wodą.

Najważniejszą dla autora, jak i dla oceny dzieła habilitacyjnego jest wystawa *Natura kamienia* w warszawskiej Galerii Test w 2021 roku. Na pokaz złożyło się 25 obrazów powstałych w latach 2018-2021. Dla Nowińskiego coraz większe znaczenie ma symbolika przedstawienia oraz eksperymenty z kompozycją, fakturą, kolorem oraz światło w obrazie. Eksperymenty nie mają rewolucyjnego wymiaru. W eksperymentach tych nie zobaczymy ani zmian kształtu formatu, ani kompozycji na różnych podłożach z grubą fakturą, ani działań z obszarów interdyscyplinarnych. Mogę uznać, że dla autora każda kolejna zmiana kompozycji i kolorystyki oraz zmiana położenia koloru na płótnie jest eksperymentem twórczym. Do takiego eksperymentu, a może lepiej – odkrycia, zaliczyć trzeba cykl obrazów pt. *Spacer po kamieniach*. W pejzażach tych pojawiają się zniekształcone cienie osób rzucające na kamienne tło (*Spacer po kamieniach Rodzina, 2021 r. 100x200 cm, Spacer po kamieniach 1, 2, 3, wszystkie w formacie 100x100 cm*). Na *mozaikę kamieniopodobnych kształtów* (Autoreferat, str. 30) malowanych metodą ściekających kropel farby Nowiński nakłada brązowe laserunki. To one (laserunki) przybierają kształty ludzkich sylwetek. Obrazy tego cyklu stają się narracyjne. Ponadto, aby uzyskać pożądane efekty połyskliwości, autor stosuje złotą farbę. W tym cyklu najważniejszy jest kolor i światło oraz eksperymenty z materią obrazu. Nadal, dla habilitanta najważniejszy jest fragment pejzażu. Zawężony kadr i podobna kolorystyka obrazów tylko w niewielkim stopniu zmieniają proporcje rozłożonych, niemalże, na całym płótnie mas kamieni w stosunku do niewielkich obszarów malowanej wody.

Nowiński w większość swoich kompozycji stosuje format kwadratu – 50x50 cm lub 100x100 cm. Aby zbudować większy obraz, łączy kwadraty uzyskując w ten sposób pożądany format prostokąta. W taki sposób, z zestawu dwóch kwadratów o boku 100 cm powstał obraz pt. *Kamienie 14*, akryl, olej na płótnie. Kompozycję tę uważam za najciekawszą z całego zestawu „kamiennych obrazów” prezentowanych w dziele habilitacyjnym. Z kolei, z zestawu 3 kwadratów o boku 60 cm powstał obraz pt. *Kamienie, strumyk*, olej, akryl na płótnie, 60x180 cm z 2020 roku. W kompozycji tej, biała partia wody radykalnie rozdzielając dwie partie kamieni, nadała obrazowi wyraz, niemalże, graficzny. Do obrazów, o podobnym do poprzedniego, graficznym wyrazie, zaliczyłbym kolejne trzy obrazy z cyklu *Kamienie* z 2021 roku, akryl na płótnie, wszystkie formatu 100x100 cm. W obrazach tych umowne kształty kamieni, malowane ciemnym błękitem tworzą swoistą sieć, wydaje się, niepowiązaną z brązowym tłem.

Drugą wystawą, która składa się na dzieło habilitacyjne, poświęconą tematyce kamienia była wystawa w galerii Dom ze Sztuką w warszawskim Koneserze. Na wystawie zaprezentowane zostały obrazy, które były reakcją malarza na początek wojny w Ukrainie w 2022 roku. Autor opisał sens i wymowę dwóch obrazów: pierwszy z cyklu *Kamienie*, olej, akryl na płótnie, 100x200 cm z 2022 roku i *Papierowy samolot* z cyklu *Spacer po kamieniach*, olej, akryl na płótnie, 100x200 cm z 2022 roku. W obrazach tych Nowiński kładzie głównie nacisk na ich wymiar symboliczny. Ważny staje się układ partii kamieni jak i użyta kolorystyka. Teraz, w obrazach eksperymentuje z budowaniem materii malarskiej przez wylewanie, niekiedy kontrolowane rozlewanie farb akrylowych i olejnych pozwalając farbom mieszać się na płaszczyźnie płótna.

Nowińskiego niezmiennie fascynuje natura. W obrazach nadal dominują motywy kamieni, ale jak sam przyznaje, jego zainteresowania kierują się teraz w stronę żywiołu wody.

Ocena osiągnięć dydaktycznych.

Pan dr Piotr Nowiński swoje doświadczenie dydaktyczne zdobywał początkowo jako asystent w pracowni rysunku prowadzonej przez prof. Pawła Nowaka (od 2017 roku zajęcia te prowadzi samodzielnie). W latach 2006-2007 wspólnie z prof. Nowakiem prowadził zajęcia z typografii i liternictwa na II roku studiów licencjackich. W 2008 roku pełnił funkcję promotora pomocniczego dla studentów III roku studiów licencjackich, dbając o część graficzną i artystyczną dyplomów. W latach 2011-2015 pracował jako asystent w Pracowni Projektowania Graficznego i Opakowań prowadzonej przez prof. Henryka Chilińskiego na jednolitych studiach magisterskich. W kwietniu 2012 roku wraz z Piotrem Siecińskim i Rafałem Masłykiem prowadził cykl wykładów i ćwiczeń pt. *Zaprojektuj Swój*

Znak na Glyndwr University in Wrexham w Wielkiej Brytanii. Był to wyjazd w ramach programu Erasmus+.

W 2017 roku, w semestrze letnim prowadził zajęcia dla studentów studiów zaocznych z literatury i typografii na Wydziale Sztuki Nowych Mediów. W tym samym roku współprowadził zajęcia na IV semestrze II roku w dyplomowej Pracowni Rysunku Narracyjnego na studiach I i II stopnia.

Od 2018 roku prowadzi Pracownię Komiksu Multimedialnego i 2D na IV semestrze II roku studiów licencjackich.

Celem mojej pracy jako prowadzącego ćwiczenia jest rozwijanie umiejętności artystycznych w kontekście zapotrzebowania, jakie dyktuje rynek pracy, a także aby nabyte przez studentów umiejętności miały szerokie zastosowanie i były na tyle elastyczne, aby umożliwić im dalsze doskonalenie w zgodzie z ustawicznie zmieniającymi się wymogami zawodowymi. (Autoreferat, str. 13). Wspólnie z prof. Nowakiem stworzyli program nauczania, który na pierwszych semestrach studiów ma rozwijać umiejętności rysunkowe oparte na studiach z natury i poznawanie tradycyjnych technik rysunkowych oraz wzbogacanie je o elementy rysowania z wykorzystaniem nowoczesnych technologii (...), przede wszystkim tabletów. (Autoreferat, str. 13).

Habilitant jasno określił, jakie umiejętności powinien zdobyć student aby mógł funkcjonować na rynku pracy. Umiejętności rysunkowe zdobywane w pracowni, już na wczesnym etapie powiązane są z zadaniami problemowymi – storyboard, concept art – realizowanymi pod kątem przyszłej pracy w branży multimedialnej tj. tworzenia filmów, animacji, reklam czy gier wideo. Nowiński swoje działania dydaktyczne podporządkował założonym celom – skonstruował program oparty na zadaniach, które mają przygotować przyszłych grafików, absolwentów akademii technik komputerowych.

W ramach poszukiwań atrakcyjnych i angażujących metod dydaktycznych dla studentów, zainicjowałem wprowadzenie zajęć z tworzenia komiksu. (Autoreferat, str. 13). Ćwiczenia z komiksu mogą być realizowane już dość wcześnie, bo na drugim semestrze studiów. Studenci uczą się projektowania paneli komiksowych, budowy narracji, konstruowania kadru z elementami tekstu. Nauka w trzecim semestrze w pracowni rysunku opiera się na wykorzystaniu w wyższym stopniu nowych technologii. Nowiński jednak ma świadomość, że same narzędzia nie wystarczą aby powstało wartościowe dzieło, i dlatego duży nacisk kładzie na zindywidualizowany proces nauczania, w którym liczą się przede wszystkim kompetencje artystyczne. Sądzę, że z punktu widzenia dydaktyka, jest to bardzo ważna deklaracja.

Obejmując w 2017 roku funkcję prodziekana ma znaczny wpływ na zmiany programów nauczania na kierunku Grafika.

Wcześniejsze ćwiczenia z komiksu prowadzone w ramach pracowni rysunku były z pewnością powodem powołania w 2018 roku (z inicjatywy habilitanta) dyplomowej pracowni Komiksu Multimedialnego i Gier 2D na studiach licencjackich. W ciągu dwóch semestrów studenci pracują nad częścią pisemną, artystyczną i techniczną. Nowiński podkreśla, że jako dydaktyk dba o twórcze podejście do rozwiązywania problemów gwarantujące rozwój osobisty i zawodowy.

W latach 2011-2023 Nowiński był głównym promotorem 103 prac dyplomowych.

Od grudnia 2017 roku pełni funkcję prodziekana programu polskojęzycznego na Wydziale Sztuki Nowych Mediów – kierunek Grafika, a od 2018 roku przewodniczy Radzie Programowej kierunku.

Nowiński pełniąc funkcję prodziekana aktywnie współpracuje z instytucjami zewnętrznymi, ma udział we wdrażaniu projektów, aktywnie działa na rzecz wzmocnienia pozycji uczelni i promocji osiągnięć studentów.

Warto też wymienić aktywność habilitanta w organizacji wystaw. I tak: w 2013 roku współorganizował wystawę prac wykładowców i studentów pt. *Oblicza Azji* w Muzeum Etnograficznym w Warszawie; w 2016 roku był inicjatorem współpracy z Muzeum Powstania Warszawskiego, która zakończyła się wystawą prac studenckich pt. *Akcja-Animacja* i realizacją tematycznego komiksu multimedialnego; w 2021 roku był inicjatorem współpracy z Muzeum Józefa Piłsudskiego w Sulejówku. Z kolei w 2021 roku podjął współpracę z artystami z Japonii. Dzięki tej współpracy odbyły się warsztaty dla studentów z udziałem tych artystów i wystawa ich prac w uczelnianej galerii Medium.

Konkluzja.

Twórczość dra Piotra Nowińskiego od początku jest związana z pejzażem. Po uzyskaniu stopnia doktora jego poszukiwania w warstwie malarskiej, w mojej ocenie, mają wymiar osobisty, choć Cézannowska upartość powtórzeń motywu jest z pewnością dociekaniem znacznie głębszych sensów i znaczeń. Pejzaż ograniczony do wybranego wąskiego wycinka rozłożony na lata pracy może stanowić o obliczu całej twórczości. Nowiński nie posilkuje się żadnymi teoriami, nie cytuje żadnych filozofów, co uważam za walor tego autoreferatu. Jego opowieść o pejzażu i naturze jest prosta.

Kariera zawodowa dra Nowińskiego świadczy o jego wysokich kompetencjach. Jego ponadprzeciętna aktywność na rzecz rozwoju kierunku, aktywność popularyzująca sztukę, oraz wkład w rozwój i promocję uczelni dowodzą, że jest osobą kreatywną.

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty stwierdzam, iż osiągnięcia Pana dra Piotra Nowińskiego spełniają wymagania art. 16 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku o stopniach i tytułach naukowych stawiane kandydatom do uzyskania stopnia doktora habilitowanego.

Z poważaniem.

